

UZASADNIENIE

Powodowie: A. D. i M. W. wnosili w pozwie o zasądzenie od pozwanej (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. kwot w wysokości po 400 € z odsetkami ustawowymi od dnia 8 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz domagali się zasądzenia na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania sądowego (pozew, k. 2 -5).

W sprawie wydane zostały nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, k. 16).

Od tego orzeczenia pozwana (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. wniosła sprzeciw, w którym domagała się oddalenia powództwa (sprzeciw, k. 19 – 22).

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny.

A. D. i M. W. zawarli z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę dotyczącą przewozu lotem (...) na trasie W. - Z. w dniu 27 lipca 2014 roku. Lot z na tej trasie zaplanowany został na godzinę 8:40. Jednak faktyczny wylot został opóźniony o ponad 6 godzin (dowód: bilety czarterowe, k. 9 i 10 oraz okoliczności bezsporne).

W tej sytuacji powodowie złożyli dla pozwanej reklamację, której (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. nie uwzględniła. W tej sytuacji powodowie wystąpili z niniejszym powództwem (dowód: wniosek reklamacyjny, k. 8 oraz okoliczności bezsporne).

Powyżej opisane ustalenia faktyczne nie były przedmiotem sporu między stronami wobec czego wskazane okoliczności jako przyznane Sąd na podstawie art. 229 i 230 k.p.c. uznał za udowodnione, nadto znajdują potwierdzenie w złożonych wraz z pozwem dokumentach. Dokumenty te Sąd uznał za wiarygodne, gdyż składają się one na spójny obraz stanu faktycznego, nie pozostają ze sobą w sprzeczności i odpowiadają twierdzeniom obu stron.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powództwo podlegało oddaleniu.

Zagadnienia dotyczące możliwości dochodzenia odszkodowania za opóźniony lot uregulowane zostały przepisami unijnymi i zawarte są w Rozporządzeniu nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającym rozporządzenie nr 295/91 (dalej: „Rozporządzenie nr 261/04”).

Zgodnie z art. 2 pkt. b) rozporządzenia nr 261/04 "obsługujący przewoźnik" oznacza przewoźnika lotniczego wykonującego lub zamierzającego wykonać lot zgodnie z umową zawartą z pasażerem lub działającego w imieniu innej osoby, prawnej lub fizycznej, mającej umowę w tym pasażerem.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. c rozporządzenia nr 261/04, w przypadku odwołania lotu, pasażerowie, których to odwołanie dotyczy mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego, chyba że zostali poinformowani o odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu lub zostali poinformowani o odwołaniu w okresie od dwóch tygodni do siedmiu dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot najpóźniej dwie godziny przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej cztery godziny po planowym czasie przylotu, lub zostali poinformowani o odwołaniu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej dwie godziny po planowym czasie przylotu.

Stosownie zaś do art. 7 ust. 1 rozporządzenia: „W przypadku odwołania do niniejszego artykułu, pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości: (1) 250 EUR dla wszystkich lotów o długości do 1.500 kilometrów; (2) 400 EUR dla wszystkich lotów wewnątrzspółnotowych dłuższych niż 1 500 kilometrów i wszystkich innych lotów o długości od 1 500 do 3 500 kilometrów; (3) 600 EUR dla wszystkich innych lotów. Przy określeniu odległości, podstawą jest ostatni cel lotu, do którego przybycie pasażera nastąpi po czasie planowanego przylotu na skutek opóźnienia spowodowanego odmową przyjęcia na pokład lub odwołaniem lotu.

Pozwana (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew zakwestionowała swoją legitymację bierną do występowania w niniejszej sprawie, natomiast poza sporem była okoliczność opóźnienia lotu (...) na trasie W. - Z. w dniu 27 lipca 2014 roku.

Spór pomiędzy stronami sprowadzał się zatem do kwestii legitymacji procesowej pozwanej do występowania w niniejszym procesie. Wskazać w związku z tym należy, że legitymacja procesowa najogólniej rzecz ujmując jest to uprawnienie do występowania w konkretnym procesie w charakterze strony, a jej wykazanie leży w interesie wytaczającego powództwo z tej przyczyny, że stanowi ona przesłankę materialno-prawną podlegającą badaniu przez sąd w momencie orzekania co do istoty sprawy.

Uwzględniając powyższe ustalenia wskazać należy, że odpowiedzialnym za opóźnienie lotu jest wyłącznie przewoźnik obsługujący lot (art. 5 ust. 1 lit. b Rozporządzenia 261/2004). Zgodnie z definicją obsługującego przewoźnika zawartą w art. 2 pkt. b) rozporządzenia nr 261/04 nie jest istotne jaki przewoźnik zawierał umowę z pasażerem, lecz ważnym jest to kto miał ten lot wykonywać. Nazwa przewoźnika wykonującego lub zamierzającego wykonać lot nie musi wynikać z umowy zawartej z pasażerem. Wyłącznie legitymowanym czynnie do dochodzenia roszczenia jest pasażer, niezależnie od tego, kto jest stroną umowy przewozu. Natomiast legitymowanym biernie jest przewoźnik obsługujący, który również często nie jest stroną umowy z pasażerem, przewożąc go na podstawie umowy z innym przewoźnikiem (tzw. codeshare).

W rozpoznawanej sprawie jakkolwiek umowa przewozu została zawarta między powodami a (...) sp. z o. o. z siedzibą w W., co nie zostało zakwestionowane przez pozwaną, to jednak odpowiedzialnym za opóźnienie lotu (...) na trasie W. - Z. w dniu 27 lipca 2014 roku nie był pozwana, co zostało przez nią podniesione i zanegowane, ale (...) a.s. z siedzibą w P..

W tej sytuacji procesowej to powodowie powinni udowodnić podnoszoną przez siebie okoliczność, a mianowicie, że to wobec pozwanej, a nie innego podmiotu przysługuje im skuteczna legitymacja procesowa bierna w zakresie odszkodowania za opóźnienie lotu (...). Wskazać należy, że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, o czym stanowi przepis art. 3 k.p.c., a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, zgodnie z art. 227 k.p.c. spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne, co z kolei wynika z treści przepisu art. 6 k.c. Z tego względu, że powodowie nie przejawili jednak żadnej inicjatywy dowodowej w tym zakresie wytoczone przez nich powództwo należało oddalić uwzględniając zarzut pozwanej co do braku po jej stronie legitymacji procesowej biernej.

Zważywszy na fakt, że w niniejszej sprawie powództwo rozpoznawane było według przepisów o postępowaniu uproszczonym nie zasługiwał na uwzględnienie wniosek pełnomocnika powodów o wezwanie do udziału w sprawie (...) a.s. w P. (Czechy) – na podstawie art. 505 (4) §1 k.p.c.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że Sąd w przedmiotowej sprawie nie uwzględnił zarzutu przedawnienia roszczenia. Zgodnie z orzeczeniem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 22 listopada 2012 roku, w sprawie C-139/11, termin na wytoczenie powództwa o odszkodowanie, o którym mowa w art. 5 i 7 rozporządzenia, jest ustalany zgodnie z przepisami każdego państwa członkowskiego. W orzeczeniu wskazano nadto, że dwuletniego okresu przedawnienia ustanowionego w konwencji warszawskiej oraz konwencji montrealskiej nie stosuje do powództw wytoczonych z powyższych przepisów rozporządzenia. Nie ma także w tej sprawie zastosowania art. 778 k.c., dotyczący przedawnienia roszczenia z umowy przewozu. Z art. 775 k.c. wynika bowiem, że zawarte w Kodeksie cywilnym

przepisy dotyczące umowy przewozu stosuje się tylko o tyle, o ile przewóz danym środkiem transportu nie jest uregulowany odrębnymi przepisami. Oznacza to, że przepisy te mają jedynie subsydiarne znaczenie i znajdują zastosowanie, gdy określony rodzaj transportu nie został uregulowany innymi przepisami, w tym również aktami prawa międzynarodowego (por. m.in. J.Jezioro [w:] E.Gniewek (red.) Kodeks cywilny, Komentarz, Tom II, Warszawa 2004, s. 460; M.Sychowicz [w:] G.Bieniek (red.) Komentarz do Kodeksu cywilnego, Zobowiązania, Tom 2, Warszawa 2005, s. 506, 510-512; M.Stec [w:] J. Rajski (red.) System Prawa Prywatnego, Tom 7, Warszawa 2011, s. 812 i nast.). Ponieważ jednak, jak wynika ze wskazanego powyżej orzeczenia ETS, do dochodzonego pozewem roszczenia nie stosuje się dwuletniego okresu przedawnienia, w ocenie Sądu zastosowanie znajduje art. 118 k.c. i dziesięcioletni okres przedawnienia. Mając powyższe na względzie, roszczenie powodów nie uległo przedawnieniu, a zarzut pozwanej w tej kwestii nie podlegał uwzględnieniu.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji wyroku z dnia 23 maja 2016 r.